

BELEOLVASÓ 1

Mintha egy másik tér-idő dimenzióba kerültem volna, rekedt „köszönömmel”, szédelegve támolyogtam ki a szobából. Talán mondott még valamit, hogy hívjam fel, ha tud valamiben segíteni....., de miben is tudott volna? Biztosít az együttérzéséről vagy bíztat, hogy nem vagyok egyedül vagy megpróbál megnyugtatni, hogy ez most egy módosult tudatállapot, de lesz ez még rosszabb is? Olyan lassan öltöztettem fel az álomittas gyereket, mintha Zsolnay porcelánt csomagolnék, miközben azon merengtem, mikor és hol hallottam először ezt a szót: a-u-t-i-s-ta?

Úgy feszült a torkom a készülődő sírástól, azt hittem sorban robbannak fel nyakamon az erek, ahogy bekötöttem a gyereket az ülésbe. Könnyeim, mintha csak az indítókulcs elfordítására vártak volna, a kocsival együtt elindultak. A mellettünk elhúzó autók színes pacáján túl semmit nem láttam, csak a doktornő szavai dübörögtek a fejemben. *„Valami nincs rendben a gyerekkel... de azért csak ne aggódjak...vannak olyan helyek, ahol tudnak segíteni.”* Nem aggódom. Csak itt és most szeretnék meghalni. Mert mi az, hogy autista? Megvan, igen, az valami fogyatékos. Igen, van erről egy híres film is, a Rain Man, és már látom is magam előtt Dustin Hoffman esetlen, tétova figuráját. Hosszú fékcsikorgás, agresszív dudálás zökkent ki a mozizásból, és most döbbenek rá, hogy autóban ülök, indokolatlanul lassan vezetek, és akár balesetet is okozhatok. Nem látok szinte semmit, mert semminek nincs éles körvonala, csak a fájdalomnak, amit egész testemben érzek. Valahogy hazaérünk. Lefekvés után nyugodt alvásért imádkozom, és hogy csak egy álom legyen ez az egész, de tudom, hogy nem az. Nappal úgy közlekedem, akár a részeg, aki a kijózanodás fájdalmas valóságát épp csak túlélni igyekszik a következő üveg borig. Ez biztosan csak valami tévedés, és egy év múlva, a folyékonyan beszélő gyermekem megcáfol minden diagnózist, hajtogatta a „jutalmazásért” felelős bal agyféltekém, de a szorongást generáló jobb homloklebenyem azonnal átvette az irányítást és csak azt pofázta:

-Na, ugye megmondtam, van benned valami hibás gén, egy selejt vagy! Te is koraszülött voltál, akkora, mint egy kismacska, apád nem is volt rád kíváncsi!

Hat évig a fél szemed is le volt takarva! Tizenöt évesen még melled sem volt!

Ne reménykedj, neked most ezt dobta a gép. Van életfeladatod anyukám. Mindig is valami nagy dobásra készültél, hát itt van.

Igen, egy selejt vagyok. Még ezt se tudtam jól csinálni.

Teljesen nyilvánvaló, hogy miattam van az egész.